

Нъ когато се успокои и душята ми, размислихъ се на мъжитѣ дѣто ги тя прѣтърпѣ; засрамихъ се отъ слабостята си, и се мъчихъ да я надвиѣж. Ето срдѣството което употрѣбихъ: сѣка сутрина, като направяхъ на Бога една къса молитва, първата ми грижя бѣше да разгледамъ съсъ дързостъ сичкитѣ случки, които би могли да ми причинѣтъ нѣкое смѣтенѣе. Силно си задържахъ върху имъ въображенѣето, и се приготвяхъ за тѣхъ. Тѣй чакахъ азъ слѣдъ най приятната визита, визитата на джелатинтъ. За нѣколко дни това мъчно упражненѣе ми се видѣ да не можъ да го одържѣж, нъ искахъ да постоянтвувамъ на него, и бѣше ми добрѣ.

Въ началото на 1821 година графъ Луи Порро прие позволенѣе да доде да ме види. Живото и горѣщото приятелство дѣто царуваше помежду ни, толкозито нѣща дѣто имахми да си кажемъ единъ на други, и спѣжката дѣто я намираше умиленѣето на срдцата ни въ присѣтствието на единъ писарь, малкото врѣме дѣто ни се даде да стоимъ наедно, убийственитѣ прѣдчюветвия дѣто смѣтявахъ, усилията дѣто си правяхми и двамина за да бждемъ тихи, сичко това не трѣбуваше ли да възбуди у душята ни едно страшно разяренѣе? Оставихъ приятельтъ си, и си усѣтихъ срдцето мирно; нажялено, нъ спокойно.

Таквози е за насъ прѣимѣществото като се прѣдупазимъ отъ едно живо разиграванѣе на кръвѣта.

И ако се силахъ да достигнѣ до една постоянна ясностъ, то бѣше по-малко отъ желанѣе да умалиѣ злочестията си, отъ колкото бѣше че разяренѣето сѣкоги ми се видеше срамотно, недостойно за човѣкътъ. Разяренъ умъ не мисли веке: повлеченъ въ една вихрушка отъ прѣкалени мисли, той си пра-